

TỔNG GIÁO PHẬN SEATTLE
GIÁO XỨ CÁC THÁNH TỬ ĐẠO VIỆT NAM
Vietnamese Martyrs Parish of The Archdiocese of Seattle
6841 S. 180th St, Tukwila, WA 98188
Website: www.vmpwa.org

SUY NIỆM CHÚA NHẬT 31 THƯỜNG NIÊN NĂM B

HAI GIỚI RĂN

Sru Tâm

Một trong các công việc thiêng liêng nhất mà một người Hồi giáo có thể làm là thực hiện việc đi đến Méc-ca, nơi sinh của Môhamét. Đó là một trong năm điều căn bản nhất của đạo Hồi.

Ngày xưa có ông vua mèo thực hiện một cuộc hành hương đến Méc-ca. Khi ông vua mèo trở về, ông vua chuột thấy mình có bốn phận phải đến chúc mừng vua mèo. Nhưng khi những con chuột khác nghe được điều ấy, chúng lo sợ cho sự an toàn của nhà vua. “Mèo là kẻ thù của chúng ta, nhà vua không thể tin hẳn được”. Chúng nói.

“Ồ, giờ đây ông ấy đã đi hành hương Méc-ca, ta hy vọng nhìn thấy một sự thay đổi lớn lao nơi ông ta. Ta nghe nói ông ta đã cầu nguyện năm lần mỗi ngày”, vua chuột đáp lại.

Thế là vua chuột ra đi. Khi đến vương quốc của mèo, vua chuột nhìn thấy đối thủ của mình từ xa và những gì vua chuột nhìn thấy thật ấn tượng. Vẫn còn mặc bộ y phục hành hương, vua mèo đang đắm chìm trong kinh nguyện. Tuy nhiên khi vua chuột vừa mới đến gần hơn, vua mèo đã nhảy đến để vồ chụp con mồi. May mắn là vua chuột đã nhanh chân trốn thoát xuống một cái lỗ. Sau đó nó gặp lại những con chuột khác.

“Nhà vua du hành thế nào”? Đám bè tôi chuột nóng lòng hỏi. “Có thật là kể từ lúc ông ta đi hành hương Méc-ca về, ông ta là một con mèo đã thay đổi?”

“Tôi e rằng anh em đã nói đúng”, vua chuột đáp. “Mặc dầu hẳn cầu nguyện như một người đi hành hương, hẳn vẫn cứ vồ chúng ta như bất cứ con mèo nào”.

Tách rời hai giới răn cao trọng thì dễ dàng biết bao và nghĩ rằng chúng ta có thể yêu mến Thiên Chúa mà không yêu thương người lân cận.

Hai giới răn ấy có quan hệ qua lại với nhau một cách thiết yếu. Lòng yêu thương chân thành người lân cận trào ra từ lòng yêu mến Thiên Chúa; mặt khác, không thể có lòng yêu mến Thiên Chúa chân thành nếu lòng yêu mến này không được thể hiện bằng lòng yêu thương người lân cận. Điều này còn tốt hơn việc dâng của tế lễ. Người ta dễ dàng lấy nghi thức thế chỗ cho tình yêu thương. Và rồi người ta đi đến một thứ tôn giáo không có tình yêu thương.

Tội lớn nhất của chúng ta không phải là chúng ta không yêu thương người lân cận mà là chúng ta không thèm biết đến họ. Như thế, làm sao có thể là người lân cận của họ theo ý nghĩa của Tin Mừng? Điều tệ nhất là sự lãnh đạm, thờ ơ.

Kinh Thánh nói chúng ta phải yêu thương người lân cận và cũng phải yêu cả kẻ thù của mình. Theo G.K. Chesterton, lý do của điều này có lẽ là một cách tổng quát, họ cũng là một dân tộc. Và có một lý do nhân bản của điều đó. Chúng ta nghĩ về một người xa lạ trên con đường vắng: thế thì chúng ta nghĩ về người ấy như một con người. Nhưng chúng ta không nghĩ về người ấy giống như người lân cận ở kế bên nhà chúng ta. Người ấy không là một con người mà chỉ là một môi trường: một tiếng chó sủa, hoặc tiếng mũi khoan hay tiếng dương cầm.

Nhiều người gặp các vấn đề khó khăn do một người đặc biệt gây ra. Người này có thể là một người láng giềng hoặc là một thành viên trong gia đình. Chúng ta có thể làm gì? Chúng ta nên tránh hành động kiểu ăn miếng trả miếng. Làm như thế chỉ làm cho tình tình xấu thêm. Chúng ta phải cố gắng duy trì sự liên lạc với người ấy, dù rằng chỉ là vấn đề nói một tiếng chào buổi sáng hoặc buổi tối. Và rồi chúng ta phải cầu nguyện cho người ấy. Nếu chúng ta có thể cầu nguyện cho một người một cách chân thành thì điều này giữ cho tâm hồn chúng ta khỏi chất chứa những điều đắng cay và thù hận.

Nơi nào không có yêu thương, chúng ta hãy gieo trồng yêu thương và sẽ gặt được yêu thương.

Nơi nào không có yêu thương, chúng ta hãy đem đến yêu thương và sẽ tìm thấy yêu thương.

Tôi tìm Thiên Chúa và đã không thấy Người.

Tôi tìm linh hồn tôi và nó tránh né tôi.
Tôi tìm người lân cận và đã tìm thấy cả ba.